

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **V. M.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10, proti žalovanému **Magistrátu města Mladá Boleslav**, se sídlem Mladá Boleslav, Komenského náměstí 61, zastoupenému Mgr. Janem Krátkým, advokátem se sídlem Mladá Boleslav, náměstí Míru 14, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2019, č. j. 43 A 6/2019-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Praze žalobu na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že mu žalovaný podle § 125h odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) nevrátil částku 500 Kč bezodkladně poté, co tuto částku žalovanému (na základě jeho výzvy učiněné dle § 125h odst. 1 téhož zákona) uhradil po její splatnosti. Krajský soud žalobu shledal důvodnou. Shora označeným rozsudkem proto určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil částku ve výši 500 Kč uhrazenou žalobcem dne 19. 1. 2018 až dne 11. 1. 2019, byl nezákonný.

[2] Krajský soud konstatoval, že žalovanému bylo [Policíí ČR- doplněno NSS] oznámeno, že se žalobce, jakožto provozovatel vozidla, dopustil dne 13. 12. 2017 přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný proto žalobce podle § 125h odst. 1 téhož

zákonu vyzval, aby do 15 dnů ode dne doručení výzvy uhradil částku 500 Kč. Tato výzva byla žalobci doručena dne 2. 1. 2018. Určená částka byla žalovanému uhrazena dne 19. 1. 2018 s poznámkou „*Ochrana řidičů o. s. – Úhrada určené částky M.*“. Podáním ze dne 7. 1. 2019 se žalobce na žalovaném domáhal, aby mu uhrazenou částku vrátil a to na stejný účet, z něhož byla uhrazena. Dne 9. 1. 2019 žalovaný vydal příkaz k úhradě zaplacené částky. Krajský soud považoval mezi účastníky za nesporné, že příslušná částka byla žalobci vrácena dne 11. 1. 2019.

[3] Krajský soud nejprve nepřisvědčil argumentaci žalovaného o opožděném podání žaloby. Vycházel z náhledu, že subjektivní i objektivní lhůta k podání zásahové žaloby počíná běžet od okamžiku, kdy je tvrzený zásah ukončen. V nynější věci zásah trval po dobu nekonání žalovaného a skončil teprve vrácením určené částky žalobci dne 11. 1. 2019. Žalobce přitom žalobu podal dne 14. 1. 2019, tedy podle krajského soudu ve lhůtě stanovené § 84 odst. 1. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] K důvodnosti podané žaloby krajský soud uvedl, že podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu je obecní úřad povinen opožděně uhrazenou částku bezodkladně vrátit provozovateli vozidla. Tím, komu náleží veřejné subjektivní právo na její vrácení, je tak provozovatel vozidla. To, zda určenou částku uhradil samotný provozovatel vozidla, anebo zda ji za něj uhradil někdo jiný, je podle krajského soudu bez významu. Ačkoliv byla v nynější věci platba provedena z účtu spolku *Ochrana řidičů o. s.*, není pochyb, že tak daný spolek učinil jménem žalobce. Bez významu je podle krajského soudu současně to, jaký je soukromoprávní vztah mezi žalobcem a daným spolkem, i to, na jaký účet žalobce žádal, aby mu byla zaplacená částka vrácena. Za rozhodující považoval, že určená částka byla za žalobce uhrazena opožděně, a žalovaný ji tak byl povinen žalobci bezodkladně vrátit, jak mu to ukládá § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu. Pokud tak neučinil, zkrátil přímo právo žalobce na její vrácení. Krajský soud současně dospěl k závěru, že zásah žalovaného, spočívající v jeho nečinnosti při vrácení určené částky, byl nezákonný, neboť opožděně zaplacenou částku byl povinen vrátit bezodkladně, maximálně v řádu několika týdnů po dni její úhrady, tj. po 19. 1. 2018. Učinil tak však až dne 11. 1. 2019, tedy skoro rok po její úhradě. Konečně krajský soud uvedl, že zásah byl zaměřen přímo proti žalobci, neboť jen vůči němu měl žalovaný povinnost uhrazenou částku vrátit.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Nejprve stěžovatel obecně namítá, že krajský soud nezohlednil námitky, které k podané žalobě uplatnil.

[7] Dále namítá, že krajský soud posoudil chybně právní otázku, zda bylo žalobci bráněno ve výkonu jeho vlastnického práva. Stěžovatel má za to, že žalobci k podání žaloby scházela žalobní legitimace, neboť tvrzený zásah nebyl zaměřen přímo proti němu. Vzhledem k tomu, že určená částka byla uhrazena z účtu spolku *Ochrana řidičů o. s.* a na účet tohoto spolku byla také vrácena, nemohlo dojít k přímému zásahu do žalobcova vlastnického práva. Příslušná částka žalobci nepatřila, přímo s ní nedisponoval, a nemohla mu tak ani scházet. Z těchto důvodů nemohl být žalobce zkrácen na svých veřejných subjektivních právech.

[8] Stěžovatel rovněž trvá na tom, že žalobce podal žalobu opožděně, tj. po uplynutí lhůty dvou měsíců ode dne, kdy se o nezákonném zásahu dozvěděl. Stěžovatel žalobce informoval o lhůtě k zaplacení příslušné částky a vzhledem k poskytnutému poučení muselo být žalobci současně známo, že uhradil-li ji za něj spolek *Ochrana řidičů o. s.* den po splatnosti, má právo na její vrácení. O tom podle stěžovatele svědčí rovněž skutečnost, že žalobce s podáním žaloby účelově vyčkával na dobu, kdy bude příslušný přestupek promlčen. To, že je mu stěžovatel

pokračování

povinen zaplacenou částku vrátit, však věděl již od jejího uhrazení. Právě od tohoto okamžiku podle stěžovatele počala běžet subjektivní lhůta k podání žaloby.

[9] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že žalobce jednal účelově a účelová byla také jeho žaloba.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti s odkazem na odst. 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 As 167/2019-36, uvedl, že se stěžovatel mylí, má-li za to, že provozovatel vozidla může určenou částku uhradit pouze ze svého vlastního účtu. Provozovateli vozidla nic nebrání, aby určenou částku uhradil z jiného účtu nebo aby k její úhradě zmocnil jinou osobu, jako tomu bylo v posuzované věci. Žalobce je rovněž přesvědčen, že jeho žaloba byla včasná, neboť ji podal ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy byl tvrzený zásah ukončen. Na podporu svého náhledu odkázal na nálezh Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18. Námitka, že jeho jednání bylo účelové, považuje žalobce za vágní a neodůvodněnou. Určená částka byla uhrazena opožděně proto, že spolek, který ji pro něho hradil, v době její úhrady nevěděl, kdy mu byla doručena výzva k úhradě. Nadto zákonodárce s možností opožděné úhrady výslovně počítal, proto pro tento případ stanovil, že zaplacená částka musí být bezodkladně vrácena. Stěžovatel se podle žalobce patrně domnívá, že v případě účelového jednání není nutné postupovat podle zákona, takový závěr však nevyplývá ani ze zákona ani z judikatury.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, dle které krajský soud nezohlednil argumentaci stěžovatele obsaženou v jeho vyjádření k žalobě. V rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009-153 Nejvyšší správní soud uvedl, že „[j]e to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však ztížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“ Soud je tak primárně povinen vypořádat se se žalobní argumentací (srov. také například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 80/2011 - 122, ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 23/2014 - 34, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 - 56, či ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 – 192, rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nevypořádání argumentace žalovaného může jistě do určité míry oslabit odůvodnění napadeného rozsudku, avšak nezakládá samo o sobě jeho nepřezkoumatelnost.

[14] I přesto, že daná námitka stěžovatele nemůže z povahy věci vést k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, respektive o existenci procesní vady, která mohla mít vliv na jeho zákonnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud považuje za vhodné uvést, že stěžovatelem tvrzené deficitní nevznikly.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, které jeho argumenty měly být krajským soudem opomenuty. Poukázal nicméně na svůj argument, vznesený ve vyjádření k žalobě, dle kterého žalobce nebyl k podání žaloby aktivně procesně legitimován, neboť jednání stěžovatele nemohlo zasáhnout přímo do jeho vlastnického práva; tento svůj náhled přitom již ve vyjádření k žalobě zdůvodňoval tím, že určenou částku neuhradil žalobce, nýbrž spolek *Ochrana řidičů o. s.*, na jehož účet byla k žádosti žalobce také vrácena. Dále v kasační stížnosti už jen uvedl, že „*znovu namítá*“

zmeškání lhůty k podání žaloby. Lze tak usuzovat, že stěžovatel má za to, že krajský soud nezohlednil tyto dva jeho argumenty. Takový náhled je však mylný.

[16] S otázkou, zda má význam, že určenou částku neuhradil přímo žalobce, nýbrž že ji za něj uhradil výše uvedený spolek, a že určená částka nebyla vrácena na účet žalobce, nýbrž na účet daného spolku, se krajský soud výslovně zabýval, a to právě ve vztahu k posouzení, zda jednání stěžovatele představovalo *přímo* zkrácení práv žalobce, respektive zda tvrzený zásah byl zaměřen *přímo* proti žalobci V odst. 14 a v poslední větě odst. 16 napadeného rozsudku vysvětlil, že to, z jakého účtu byla určená částka uhrazena a na jaký účet byla vrácena, je v tomto ohledu bez významu. Uvedl, že právo na vrácení opožděně uhrazené určené částky svědčí podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu provozovateli vozidla, tj. žalobci. Současně vysvětlil, že uvedl-li příslušný spolek při úhradě určené částky variabilní symbol, který byl ve výzvě k její úhradě sdělen žalobci, a připojil-li k platbě poznámku „*Ochrana řidičů o. s. – Úhrada určené částky M.*“, není pochyb, že částka byla uhrazena za žalobce (jeho jménem). Krajský soud rovněž uvedl, že podoba konkrétního soukromoprávního ujednání mezi žalobcem a daným spolkem není z pohledu řešené otázky významná.

[17] Krajský soud vypořádal rovněž s argumentem stěžovatele o zmeškání lhůty k podání žaloby. Stěžovatel ve vyjádření k žalobě spojoval počátek lhůty k podání žaloby s okamžikem, kdy uplynula lhůta k bezodkladnému vrácení opožděně uhrazené částky. Fakticky prezentoval náhled, že tvrzený zásah má povahu zásahu jednorázového s trvajícimi účinky, jež spočívají v nevrácení určené částky poté, co uplynula lhůta k jejímu bezodkladnému vrácení. Tento náhled krajský soud výslovně odmítl v odst. 4 napadeného rozsudku, v němž vyložil, že (a proč) jde o zásah trvajíc, který byl ukončen teprve vrácením určené částky dne 11. 1. 2019. Vzhledem k takto vymezenému charakteru tvrzeného zásahu krajský soud výslovně dovodil, že lhůta k podání žaloby počínala běžet, po dobu, kdy zásah trval, každý den znovu, v důsledku čehož nemohla být žaloba podaná dne 14. 1. 2019 opožděná.

[18] Pokud jde dále o věcné posouzení kasační námitky o zmeškání lhůty k podání žaloby, nelze přehlédnout, že zatímco ve vyjádření k žalobě spojoval stěžovatel počátek běhu lhůty k podání žaloby s uplynutím (nespecifikované) lhůty k bezodkladnému vrácení opožděně uhrazené částky, v kasační stížnosti počátek běhu této lhůty spojuje již s okamžikem opožděné úhrady. Krajský soud v napadeném rozsudku nicméně vycházel z toho, že pro počátek běhu dané lhůty je rozhodný *trvajíc* charakter tvrzeného zásahu a váže se tedy až okamžik jeho ukončení; stěžovatel přitom s tímto přístupem v kasační stížnosti věcně nepolemizuje.

[19] Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být zásahová *žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl. Nejpozději však lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*

[20] Judikatura správních soudů rozlišuje při stanovení počátku běhu lhůty k podání žaloby zásahy trvajíc a jednorázové, případně jednorázové, s trvajícimi důsledky, které však nejsou z hlediska běhu lhůt samostatnou třetí kategorií. Od povahy těchto zásahů se odvíjí také lhůta pro podání žaloby. Je-li zásah jednorázový, počne objektivní lhůta pro podání žaloby běžet právě tímto zásahem – konkrétně stanoveným okamžikem, kdy k zásahu došlo. Subjektivní lhůta se odvíjí od okamžiku, kdy se do sféry žalobce dostaly potřebné informace o existenci tohoto zásahu a jeho původci. Je-li však zásah trvajíc, nemůže po dobu jeho trvání objektivní ani subjektivní lhůta k podání žaloby uplynout; v takovém případě totiž zásah nebyl ukončen, dochází k němu každý den znovu. Subjektivní lhůta k podání žaloby (jejíž zachování je v projednávané věci sporné) tak konsekventně začíná běžet každý den znovu, neboť o neukončeném trvajícím zásahu se jednotlivec „dozvídá“ každým dalším dnem až do ukončení

pokračování

takového zásahu; (viz náleží Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, N 94/89 SbNU 387).

[21] K tomu, aby bylo možné učinit závěr, že lhůta k podání zásahové žaloby již uplynula, tak musí být nejprve postaveno na jisto, o jaký typ zásahu ve smyslu výše uvedeném se jedná. Pro takové určení je stěžejní, v jakém jednání žalobce spatřuje nezákonnost a z jakých důvodů, tedy jak žalobce tvrzený zásah v podané žalobě vymezí (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2020, č. j. 5 Afs 56/2020-39, či ze dne 21. 1. 2021, č. j. 9 As 55/2020-54).

[22] V posuzované věci podal žalobce žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který spatřoval v bezodkladném nevrácení opožděně uhrazené určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 a 7 zákona o silničním provozu, jinými slovy v jejím *zadržování* poté, co měla být podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu vrácena. Krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu dovodil, že takto vymezený zásah je svou povahou zásahem *trvajícím*. Daný zásah trvá po dobu, dokud příslušný orgán nekoná a určenou částku nevrátí (viz obdobně například rozsudek tohoto soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 As 355/2017-101, v němž byl předmětem posouzení mj. charakter zásahu spočívajícího v zadržování – nevrácení – nezákonně vybrané kauce podle § 124a zákona o silničním provozu). Vzhledem k tomu, že stěžovatel určenou částku žalobci vrátil dne 11. 1. 2019, čímž došlo k ukončení do té doby trvajících zásahu a tím i k aktivaci běhu subjektivní i objektivní lhůty k podání zásahové žaloby (srov. bod 43 již citovaného náleží Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18), byly při podání žaloby dne 14. 1. 2019 subjektivní i objektivní lhůta ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. zachovány.

[23] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením námitky absence aktivní (věcné) legitimace žalobce k podání žaloby, již stěžovatel spatřuje v tom, že svým jednáním nemohl zasáhnout *přímo* do veřejných subjektivních práv (konkrétně práva vlastnického) samotného žalobce, neboť určená částka byla uhrazena z účtu spolku *Ochrana řidičů o. s.*, na jehož účet byla také vrácena, a tedy žalobci dané peníze nepatřily ani s nimi nedisponoval.

[24] Uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 As 167/2016-36. Podle jeho právní věty platí, že „[p]rovozovatel vozidla (poplatník) je aktivně legitimován k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že určená částka uhrazená na výzvu obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 125h odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, až po lhůtě k její splatnosti nebyla vrácena bezodkladně po zaplacení, a to i v případě, že za něj byla určená částka uhrazena jinou osobou (plátcem).“ Tímto rozsudkem tak byla vyřešena sporná otázka aktivní legitimace k podání zásahové žaloby za podobných skutkových a právních okolností, o jaké se jedná v nynější věci. Nejvyšší správní soud nemá důvod se od citovaného závěru odchýlit a v podrobnostech na odůvodnění tohoto rozsudku odkazuje (obdobně viz též rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 6. 2016, č. j. 3 As 403/2019-41).

[25] Na skutkovém pozadí nyní projednávané věci tak postačí pouze shrnout, že krajský soud vycházel ze správného náhledu, podle kterého byl stěžovatel vzhledem k příchodu platby určené částky pod variabilním symbolem určeným ve výzvě k jejímu zaplacení, za současného připojení jednoznačné poznámky (zprávy) pro příjemce platby, povinen považovat učiněnou platbu za platbu provedenou za žalobce jako provozovatele vozidla, aniž by byl oprávněn jakkoli zkoumat či prověřovat (soukromoprávní) vztah mezi žalobcem a majitelem účtu (spolkem *Ochrana řidičů o. s.*). Rovněž pak správně uzavřel, že podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu byl stěžovatel povinen určenou částku bezodkladně vrátit *provozovateli vozidla*, tedy žalobci. Sdělení žalobce, že žádá o vrácení určené částky na tentýž účet, z něhož byla uhrazena, bylo pouhým sdělením platebního místa (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

27. 2. 2020, č. j. 10 As 291/2019-31, který navazuje na výše citovaný rozsudek tohoto soudu č. j. 6 As 167/2019-36).

[26] Zcela irelevantní je pak stěžovatelem odkazovaná skutečnost, že žalobce nebyl v řízení o žalobě zastoupen uvedeným spolkem, nýbrž advokátem. Stěžovatel ani nevysvětluje, proč by tato okolnost měla mít jakýkoliv význam pro posouzení aktivní legitimace žalobce. Ostatně, příslušný spolek by s ohledem na předmět řízení o podané žalobě ani žalobce zastupovat nemohl (ustanovení § 35 odst. 2 až 8 *a contrario*).

[27] Konečně, k tvrzení stěžovatele, že žalobce jednal po celou dobu účelově, tj. včetně podání žaloby, je namístě uvést, že Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že obsahově obdobné žaloby na podkladě obdobných skutkových a právních okolností, o jaké se jednalo v posuzované věci, podala k různým krajským soudům řada žalobců zastoupených týměž zástupcem. Příkladem je možno odkázat na již shora citované rozsudky tohoto soudu č. j. 6 As 167/2019-36, č. j. 3 As 403/2019-41, a č. j. 10 As 291/2019-31, či též rozsudky ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, a ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019-40.

[28] Jakkoli je úkolem správních soudů poskytovat ochranu před skutečnými zásahy do veřejných subjektivních práv jednotlivců, nikoliv zabývat se zásahy zcela bagatelní intenzity, v nichž je zásah do veřejných subjektivních práv pouze nepatrný a smyslem podané žaloby v jádru není ochrana před nezákonným jednáním veřejné moci, nýbrž samotné vedení sporu, nelze přehlédnout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, což platí i pro řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 části věty za středníkem s. ř. s., potažmo výjimkami dovozenými judikaturou, je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonností uvedenými v kasační stížnosti. Obsah kasační stížnosti a preciznost při formulaci uplatněných kasačních bodů tak do značné míry předurčují obsah rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Přestože ve věcech uvedených v předchozím odstavci (a řadě dalších) Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů aproboval názor krajských soudů o nedůvodnosti obsahově obdobných žalob na ochranu proti nezákonnému zásahu, v nyní projednávané věci stěžovatel svou kasační argumentaci týkající se účelovosti podané žaloby blíže nerozvedl a soustředil se veskrze jen na otázku aktivní legitimace k podání žaloby a její včasnosti. Za této situace se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat tím, zda i v dané věci nejde o případ typově shodný s případy, o nichž rozhodoval v rozsudcích uvedených v odst. [27] tohoto odůvodnění, neboť v opačném případě by vykročil mimo dispoziční zásadu kasačního řízení.

[29] Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci by právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud však shledal důvody hodné zvláštního zřetele, na jejichž základě žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Obdobně jako krajský soud spatřuje tyto důvody ve skutečnosti, že žalobce podáním žaloby nesledoval skutečnou ochranu svého vlastnického práva, nýbrž jejím smyslem bylo vedení samotného soudního sporu a případné získání náhrady nákladů s tím spojených. Žalobci nic nebránilo, aby o vrácení určené částky (500 Kč) požádal bezprostředně po její opožděné úhradě, namísto toho očividně se žádostí o vrácení úmyslně vyčkával na okamžik, kdy stěžovatel věc odloží z důvodu zániku odpovědnosti žalobce za příslušný přestupek [§ 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich]. Poté, co tak stěžovatel dne 14. 12. 2018 učinil, žalobce záhy, dne 7. 1. 2019, požádal o vrácení určené částky. U soudu se přitom nedomáhal (nemusel domáhat), aby mu určená částka byla vrácena, neboť stěžovatel na výzvu k jejímu vrácení okamžitě reagoval

pokračování

a již dne 9. 1. 2019 zadal příkaz k její úhradě. Za skutkových okolností posuzované věci a vzhledem ke skutečnosti, že tentýž právní zástupce, který zastupuje žalobce, podával za jiné klienty obdobné žaloby (což je kasačnímu soudu známo z úřední činnosti – viz rozsudky zmiňované v odst. [27] výše), nemá Nejvyšší správní soud pochyb o tom, že žalobce, respektive jeho právní zástupce, postupoval způsobem zneužívajícím skutečného smyslu a účelu příslušných procesních předpisů. Nynější věc je nadto dle obsahu spisu spojena s tzv. *Ochranou řidičů, o. s.*, tj. subjektem, v jehož čele stojí Petr Kocourek, o kterém je správním soudům z vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců na úseku silniční dopravy nejrůznější procesní obstrukce či účelová jednání (srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 22. 9. 2020, č. j. 10 As 94/2020-36, a ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27). Nejvyšší správní soud si je vědom, že to není žalobce, kdo systematicky užívá účelových jednání, z logiky věci však nese procesní následky spojené s výběrem právního zástupce (srov. obdobně rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36). Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu